

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 49/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2017 prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., Školská 257, Veľký Slavkov, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marcel Mašan, pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 33 T 99/10 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 33 T 99/10.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 8. novembra 2012 podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 31/2011 z 21. septembra 2011, následne podaním z 18. apríla 2013 svoje dovolanie doplnil.

Okresný súd dovolanie sťažovateľa predložil najvyššiemu súdu až 18. augusta 2014 a tento vec viedol pod sp. zn. 4 Tdo 50/2014. Najvyšší súd následne trestný spis vrátil okresnému súdu za účelom prednostného rozhodovania o obnove konania u ďalšieho odsúdeného. Najvyššiemu súdu bolo dovolanie opätovne predložené 28. augusta 2015 a vec bola vedená pod sp. zn. 4 Tdo 52/2015. Z dôvodu „*predloženia plnej moci*“ sťažovateľa bol spis vrátený okresnému súdu opätovne 20. októbra 2015.

V poradí tretíkrát bola vec predložená najvyššiemu súdu 11. februára 2016 a v súčasnosti je na najvyššom súde vedená pod sp. zn. 4 Tdo 17/2016, pričom do dnešného dňa nebolo vo veci rozhodnuté.

Sťažovateľ uviedol, že napriek ním poskytovanej súčinnosti okresný súd v primeranej lehote nepostúpil jeho dovolanie najvyššiemu súdu a najvyšší súd nerozhodol o dovolaní v primeranej lehote, čím oba všeobecné súdy porušili jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48. ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ preto v petite svojej sťažnosti navrhol vysloviť porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a najvyššieho súdu v napadnutom konaní o dovolaní proti rozsudku krajského súdu ako súdu druhého stupňa.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd po preskúmaní s'ťažnosti s'ťažovateľa konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k časti s'ťažnosti smerujúcej proti postupu okresného súdu ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto s'ťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 215/07, III. ÚS 316/2010). Ak v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd s'ťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov toto porušovanie skončilo.

Z obsahu s'ťažnosti, ako aj z informácie poskytnutej krátkou cestou najvyšším súdom celkom nepochybne vyplýva, že dovolanie s'ťažovateľa bolo okresným súdom najvyššiemu súdu, na ktorom sa konanie vedie pod sp. zn. 4 Tdo 17/2016, naposledy postúpené 11. februára 2016. Vec s'ťažovateľa bola teda v čase doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu (28. novembra 2016) výlučne v dispozícii najvyššieho súdu a okresný súd už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania. Tento stav veci viedol

preto ústavný súd k záveru, že sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená (m. m. II. ÚS 184/06, II. ÚS 387/06).

Ústavný súd v súvislosti s touto časťou sťažnosti podotýka, že rovnako musel rozhodnúť v súvislosti s totožným dovolacím konaním vo veci sťažovateľa už uznesením č. k. I. ÚS 619/2014-8 z 28. októbra 2014.

Pokiaľ ide o priebeh namietaného dovolacieho konania na najvyššom súde, z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal aj z charakteru dovolacieho konania, kde úlohou dovolacieho súdu je preskúmanie postupu a rozhodnutia prvostupňového, ako aj druhostupňového súdu, pričom vychádzajúc z obsahu odôvodnenia sťažnosti posudzoval vo vzťahu k najvyššiemu súdu iba tie časové úseky dovolacieho konania, počas ktorých bolo rozhodovanie o dovolaní sťažovateľa v dispozícii najvyššieho súdu. Zo sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že vec sťažovateľa sa na najvyššom súde nachádzala dosiaľ celkovo trikrát. Prvýkrát bola vec predložená najvyššiemu súdu 18. augusta 2014, pričom následne bola vrátená okresnému súdu z dôvodu rozhodovania o povolení obnovy konania vo vzťahu k ďalšiemu odsúdenému. Vec sa opätovne dostala do dispozície najvyššiemu súdu 28. augusta 2015 a už 20. októbra 2015 bola opätovne vrátená okresnému súdu „z dôvodu predloženia plnej moci“ sťažovateľa. Tu je potrebné podotknúť, že v argumentácii svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ dosiaľ uvedený postup najvyššieho súdu nijak nespochybnil a nenamietal ani jeho neúčelnosť, nesprávnosť, nezákonnosť či zmätočnosť, čo by mohlo

mať vplyv na posudzovanie postupu najvyššieho súdu v intenciách článkov ústavy alebo dohovoru, ktorých porušenie namieta.

Za neprimeranú napokon nepovažoval ústavný súd ani doterajšiu dĺžku dovolacieho konania na najvyššom súde od posledného predloženia dovolania sťažovateľa najvyššiemu súdu (február 2016) do podania ústavnej sťažnosti (28. november 2016), preto ju nevníma ako nesúladnú s označenými právami sťažovateľa. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru ESĽP v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania v časti konania na najvyššom súde sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (m. m. napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015, III. ÚS 500/2016).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2017